

RETROSPEKTIVA

ÁšterÁ½, 28 leden 2014

BÁh. Ne kaÁ¾dý na nÁj vÁÁ™í. PÁ™esto, aÁ¥ vÁÁ™ící nebo ateista, kaÁ¾dý alespoÁ^ jednou za Á¾ivot vzhlíÁ¾el k nebi podlaze v kuchyni, je tma. Na sobÁ mám svetr a kapuci pÁ™ehozenou pÁ™es hlavu. Tady jsem sedÁla po tmÁ, kdyÁ¾ jsem rozvádÁla. PÁ™í hudbÁ Andrea Bocelliho, nebo potichu. Tady jsem si probírala všechny své smutky a proplakala veÁery, noci, dny a mÁsíce...

Sedím tu zas.

Sedím tu v hrobové tmÁ a smrtelném tichu. Slyšet je jen pláÁ. PláÁu tak nahlas, Á¾e mám strach, Á¾e mÁ o pat výše nÁkdo uslyší. Po tváÁ™ích mi stékají slzy jako hrachy a nebere to konce. Nejde pÁ™estat. Nejsem schopna jakéhokoli pohybu, jsem ochromená. Rve mne naprosté zoufalství a mám pocit, Á¾e mÁ protichÁdné tlaky buÁ roztrhají, nebo rozdrťí. Rukama si zakrývám tváÁ™ a svírám ji Áím dál silnÁji, jako by mi to mÁlo pomoci. Necítím Á¾ádnú úlevu. Mám pocit, víc uÁ¾ to nejde, ale vzlykám Áím dál hlasitÁji. Jestli to hned neskonÁí, zblázním se. A tak i já, vzpínám ruce k Bohu, modlím se a prosím ho, aby mi ulevil. Je to sice uÁ¾ pár let zpátky, ale nÁkteré chvílky ÁlovÁ nezapomene.

TSUNAMI